

ANNA AUTERSKÁ

BESTIE

Anna Auterská

BESTIE

Věnování

Pro Tomáše G.

1.

Z oblohy se snášel hustý déšť a stromy se ohýbaly v poryvech větru. Adam byl teple oblečený, na hlavě a na obličeji měl šátky, a přesto mu byla zima. Každý nový poryv ho roztrásl.

Běžel, jak nejrychleji uměl, aby už byl pryč. Doufal, že si dnešním během vyčistí hlavu, ale zatím to vypadalo, že si ji tak leda vypláchne. Boty měl plné vody a při každém došlapu cítil, jak mu protéká mezi prsty. Zdálo se mu, že neběží v botách, ale v ploutvích. Do obličeje ho znovu udeřil vítr.

To je ono. To bych potřeboval, pořádně dostat přes hubu! Možná by se mi konečně rozjasnilo.

Zastavil se a stáhnul si šátek, který měl přes obličej. Byl úplně nasáklý. Vytřepal ho a zastrčil do kapsy u mikiny. Okamžitě mu začala prosakovat studená voda do trika. Rozběhl se ještě rychleji.

Když doběhl na okraj lesa, přešel do chůze a ukončil trasu na hodinkách.

Chcete se podívat na podrobnosti vašeho běhu?

Trhni si, vím o něm všechno, co potřebuju. Stál za hovno, byl nekonečnej. Je mi zima, jdu domů.

Procházel mezi paneláky a cítil se jako v jiném světě, nikde ani noha. Sobotní podvečer v nevlídném počasí? Nikdo ven nechodí, leda takoví blázni jako on.

Kdyby tu byla Astera, bylo by všechno jinak.

Po celou dobu, co běžel, si nechtěl připustit, na co myslí. Teď to sám před sebou řekl. V hlavě se mu vyrojily ponuré myšlenky, a to bylo to poslední, co chtěl. Právě si málem uhnal zápal plic, aby se toho zbavil.

Snažil se sám sebe přesvědčit, že je to mrcha, která si ho nezaslouží, ale nešlo to. Pořád ji cítil v rukou a chtěl ji. Nechápal, co udělal špatně, proč to skončilo. Říkala mu, že ho miluje, že ho potřebuje. Že bez něj nemůže být. Copak to všechno nebyla pravda?

V očích měl víc vody, než mu tam mohlo napršet. Vpadnul do domu, ani nepozdravil sousedku, která mu držela dveře, a dupal po schodech jako hluchý a slepý. Byl na sebe vzteklý, že je taková měkkota a nedovede se na to prostě vykašlat.

Doma šel rovnou do sprchy. Mokrý oblečení hodil do pračky a dal ho prát.

Když tu byla se mnou, pral jsem i pro ni. Klidně bych to dělal dál, jen aby tu byla.

Najednou dostal záchvat vzteku. Zoufalého vzteku.

Co je to sakra za krávu, že hází přes palubu někoho, kdo ji tak miluje?

Sprcha splachovala z jeho obličeje písek, dešťovou vodu a slzy.

Když se osušil a převlékl, padnul na gauč. Byt byl prázdný, zoufale prázdný. Stejně jako on. Zapnul televizi, ale v každém filmu, který zrovna vysílali, byli lidé příliš šťastní, než aby se na to mohl dívat. Potřeboval někoho, kdo je s ním na jedné lodi. Vzal do ruky telefon.

Nyní je možné zobrazit vaši aktivitu.

To ti teda děkuju. Strč si to.

Ale zvědavost mu nedala. Podíval se do sportovní aplikace.

18 km rychlostí 4:50. Možná proto jsem se tak nadřel.

Tu trochu radosti mu okamžitě zkazila myšlenka, že nemá, komu by to ukázal. Astera by ho pochválila. Přitulila by se k němu, určitě by tak krásně hrála...

Nemysli na to, nebo se rozložíš na prvočinitele.

V očích měl znovu mokro.

Na mailu měl spoustu notifikací z facebooku. Kamarádi ho tahali do hospody, ale on nechtěl nikam chodit. Ani dost dobře nechápal, proč to dělají oni.

Vylejt si hlavu? Je to ještě horší.

Napadlo ho, že už dlouho nebyl na stránce, kde se scházejí běžci. Ťuknul na ni. Doufal, že tam najde někoho, kdo se je na tom podobně jako on a taky to řeší během.

Našel tam spoustu lidí a někteří z nich se svěřovali publiku daleko víc, než museli. Bylo zřejmé, že velká část z nich s něčím bojuje. Nahrál tam svůj běh, připojil selfíčko, které našel v telefonu, a napsal stručný komentář, ve kterém naznačil, že má zlomené srdce.

Zlomený srdce, to je ono, to mám. Taky ruce a nohy, i to ostatní. Zpřelámala všechno, co ve mně našla.

Pod jeho příspěvkem se rychle začaly hromadit lajky a projevy uznání, dokonce i od uživatelů, kteří lajkují jen skutečně dobré výkony. Objevily se tam také komentáře od žen, které se divily, proč má tak krásný chlap zlomené srdce.

Zeptejte se jí. Mně to neřekla.

Olajkoval všechny pochvalné komentáře, aby dal najevo, že si jich váží. Ale ta prázdnota, která v něm zela, se nevyplnila ani z poloviny.

Jako by to facebook vycítil, nabídnul mu účast v Klubu odkopnutých mužů. Adam zpozorněl. Ťuknul na odkaz, ale dovnitř se nedostal – musel podat žádost a vyplnit křestní jméno ženy, která ho odkopla.

Napsal „Astera“.

Za pár minut mu přišla notifikace, že byl do klubu přijat. Vstoupil na stránku, na které se hned objevil správcovský příspěvek.

Vítáme 1000. odkopnutého muže. Hele, neděláte si ze mě náhodou srandu? Pokolikátý už sem leze někdo, koho odkopla Astera? Těch je snad víc než Božen, ne?

Podle webu žádná Astera v ČR nežije, takže tu asi máme několik fejků, co?

A co cizinky?

V zahraničí je to celkem častý jméno. Přiznejte se, kdo z vás měl pletky s Asterou?

Já.

Já taky.

Hlásím se do klubu.

Adam se vytřeštěně díval na rozhovor, který se mu rozjel pod rukama. Napsal taky komentář.

Moje Astera je z Izraele. Nejsem žádnéj fejk, ale jestli mi nevěříte, tak tu nemusím bejt.

Tak se hned neurážej, chlape. :)

Píšu SZ

Za chvíli blikla žádost o zprávu. Hynek Osobně.

Neznám. Co ty po mně chceš?

Přečetl si zprávu.

„Ahoj, hele, nechodil jsi náhodou taky s Asterou Levy?“

Bingo.

Adam přijal žádost o zprávu a odpověděl.

„Náhodou jo. Ty taky?“

„Taky, taky...“

„Taky tě odkopla?“

„Taky. Že prej jí nerozumím. Jediný city, co znám, jsou moje vlastní.“

„Já se podle ní nedovedu postavit k životu čelem a pořád se za ni schovávám.“

„Vítej do klubu, brácho. Tady potkáš spoustu kluků, se kterejma ty mrchu zatočily. Tady jsi mezi svejma.“

„Dík.“

Podíval se znovu do komentářů k vítacímu příspěvku.

Málem mu vypadly oči. Těch nešťastníků, kteří měli co do činění s Asterou, stále přibývalo. Teď už šest. A všichni se zdáli být podobně nabroušení. Už tam byly i její fotky, nebylo pochyb, o koho jde.

Tak na tuhle mrchu si, pánové, dejte pozor.

Pod tím komentářem bylo pět lajků. Adam přidal šestý. Hned mu přišly žádosti o přátelství od spoluodkopnutých. Všechny přijal.

Bylo mu líp.

Ještě ten večer mu přišla na messenger skupinová zpráva.

„Kluci, já ji tak nenávidím...“

„Já taky, kdybych ji potkal, tak jí jednu vrazím. Otrávil mi rok života.“

„Hele, kdy jste s ní chodili?“

„Podzim 2016.“

„Leden až květen 2017.“

„Červen 2016.“

„Celý rok 2015 a předtím ještě kousek 2014.“

„Jaro až podzim 2016.“

„Počkej vole, jakej podzim 2016? Kdy ses s ní rozešel?“

„Vykopla mě na moje narozeniny, to je 24.10.“

„Děláš si prdel??? To už přes měsíc chodila se mnou!“

„A spala s tebou?“

„Ne asi!“

„Ty vole, ne... Tos mi neměl říkat! Já ji zabiju. Já ji fakt zabiju.“

„To je kurva!“

„To teda je.“

Adam se neudržel.

„Chlapi, nemluvte tak o ní. To, co dělá ona, dělá spousta dalších lidí. Co vidím kolem sebe, tak asi půlka mladých jede takhle. Má to Astera odnášet za všechny?“

„Ty seš do ní ještě udělanej, co? Ser na ni, je to děvka!“

„Neříkej to, já věřím, že mi byla věrná. Každou noc byla se mnou doma.“

„Ty jí věříš, jo? No já jí taky věřil, ale teď vidím, že jsem byl kretén parohatej!“

„Možná měla se mnou jinej vztah než s tebou.“

„Jinej vztah, jo? Seš z ní celej zblblej. Podívej se na to, jasná sériová lamačka, ta se tím baví!“

„Myslíš, že se tím baví?“

„Na to vem jed.“

Adam přemýšlel a odpovědi se mezitím vršily i bez něj.

„Ale stejně měla skvělý kozy! Ještě teď se mi o nich zdá!“

„V posteli byla fakt výborná! Jdu do pozoru, když si na to vzpomenu...“

„Se mnou taky, mrcha kousavá!“

Adamovi začaly znovu téct slzy, teď už naplno. To, co považoval za svoje intimní zážitky, prožívala i spousta jiných mužů. S jeho Asterou. S tou, která mu spala na rameni jako dítě, a ráno, když vstával do práce, ho držela za ruku, aby nikam nechodil.

„Byla nenasytná. Ještě mi tu po ní zůstal pan Sklíčko. ;)“

„Pan Sklíčko? Ty vole neee... Mně tu nezůstal, ale moc dobře ho znám...“

Adam si opřel čelo do dlaně, vzpomněl si na Asteřino škemránění. Po každém styku potřebovala znovu a znovu uspokojovat „panem Sklíčkem“, skleněným dildem. I to považoval za svůj soukromý zážitek, a taky mylně.

„Chlapi, pojďte někam na pivo. Jste všichni z Prahy?“

Všichni se přihlásili a Adam po chvíli váhání taky.

Čtvrtečního podvečera se bál. Tušil, že se dozví ještě další věci, které ho sejmou. Do poslední chvíle váhal, jestli tam má jít. Nakonec šel, vyrazil o hodně později a doufal, že už tam nebudou.

Bohužel tam ještě byli.

Když vstoupil do hospody, okamžitě je poznal. Ne podle fotek z facebooku. Vypadali všichni skoro stejně, stejně jako on. Všichni měli kolem metru devadesát, světlé vlasy, modré oči.

Co to je? To si z nás udělala srandu?

Šel k nim.

„Ahoj, já jsem Adam. Vy jste všichni Asteráci?“

„To jsme. Sedej. Kterej ty seš?“

„Jak kterej?“

„Kdy tě nechala?“

„Před měsícem.“

„Jo, pan zamilovanej! Vítej a panáky na mě, pane vrchní, kde jste?!!“

Kolega odběhnul pro alkohol a Adam si sednul.

„Chápete to někdo?“

Všichni se na něj tázavě podívali.

„Nezdá se vám, že vypadáme všichni tak nějak stejně?“

„No jo, ženský si vybírají pořád stejný chlapy, to je normální.“

Adamovi to normální nepřipadalo. Najednou začal pochybovat o všem, co zažil s Asterou, a připadal si jako pokusný králík nebo aktér skryté kamery.

Ukázalo se, že jsou na tom všichni hodně podobně. Všichni byli po rozchodu pořád ještě sami, zasažení tím, jak se k nim zachovala. A všichni kromě Adama ji za to nenáviděli.

„Ty vole, taky ti říkala, že chutnáš jako med?“

„Ne asi. Dělala vůbec někdy něco jinak? Hele, jak to dělala s tebou?“

„Já jsem se s ní moc nemazal a vždycky jsem jí to udělal tak, jak jsem chtěl já.“

„A kousala?“

„Kousala. Ty vole, já byl samá modřina.“

Adam jenom povytáhl rukáv, pod kterým byl ještě vidět zbytek vstřebávající se modřiny. Všichni se hlasitě rozesmáli.

„Já si připadal jako ve škole, když mi rozkazovala: tuhle ruku si dej nahoru, tuhle nohu dej dolů... A furt měla kecy, že ji dusím!“

„Jo, ty vole, já už jí v závěru nesměl dát ani pusů, to bylo keců, že jí dusím!“

Adam si vzpomněl na Asteřin velký nos, který v líbání skutečně trochu překážel. Ale stačilo pootočit hlavu a bylo to v pořádku. Jestli jí on někdy dusil, tak mu to neřekla. Ale dělala s ním to ostatní, co popisovali všichni kolem stolu. Říkala mu stejné věci. A stejně se na něj vykašlala. Bylo mu na zvracení.

Začal jí nenávidět taky.

Kocovina druhého dne byla tak silná, že si musel vzít v práci sick day. Ale na duši mu bylo daleko líp. Už v tom nebyl sám, ani neměl pocit, že o něco přišel. Astera byla asi tak jeho jako patník u silnice, jejich život byl stejně intimní jako vysílání rádia a zážitky podobně neopakovatelné jako znělka večerních zpráv.

Když konečně vstal a šel si vařit kávu, vzpomněl si, na čem se s kluky dohodli. Pomstí se jí. Najdou někoho, kdo jim pomůže, aby se s ní vypořádali. A byl to právě on, kdo dostal za úkol někoho sehnat.

Kdo by to mohl být?

Zaléval kávu a přemýšlel, který z jeho kamarádů by se k Asteře hodil. Lépe řečeno, kdo vypadá taky jako oni, aby si ho vybrala.

Nevěděl.

Vzal do ruky telefon a procházel seznam přátel na facebooku.

No jasně, Tomáš, proč mě to nenapadlo hned?
